

reist her; den høitærede Finantsminister forlanger udtrykkelig kun Ret til at sælge, og selvfølgelig efter den bestaaende Lovgivning, altsaa med den nu bestaaende Skovtvang. Jeg skal heller ikke indlade mig paa at forhandle om, hvorvidt der i den nu bestaaende Lovgivning burde være Forandringer at indføre, der kunde være gavnlige. Den ærede Minister gjorde en Bemærkning, som — om jeg hørte rigtigt — har indjaget mig nogen Skræk. Den angik Dreho ved Skov. Alle de, som have seilet i disse Farvande, vide, hvor skjønt et Punkt Dyrefoden er, og, saavidt jeg veed, hører den dertil. Den ærede Finantsminister vil henstille til sin Collega, Indenrigsministeren, hvorvidt dette Stykke — saaledes forstod jeg ham — kan sælges uden Forpligtelse til at holde det som Skov. Jeg tillader mig at lægge et Ord ind for dette deilige Punkt; det er kun en lille Skov paa circa 137 Tdr. Land, hvoraf 100 Tdr. Land ere bevoxede med Bøg, og selv om Statskassen kunde faae nogle faa Tusiude Daler mere derfor, beder jeg dog om, at vi maae see denne Skov bevaret. Den ærede Minister har ikke hittret sig om den Bemærkning, jeg gjorde med Hensyn til de mindre Skovstrækninger i det nordlige Sjælland, Skovstykker, der ikke staae i nogen indbyrdes Forbindelse, vistnok ere temmelig dyre at bestyre, og til hvilke der upaatvilelig vilde melde sig en Mængde Eftshavende. Maastee den ærede Minister ikke vil have Noget imod, at flere af disse Stykker, som jeg da senere skal nævne, blive indførte i den Bemyndigelse, som han upaatvilelig vil faae af Thinget gjennem det foreliggende Lovforslag. — Jeg har ikke kunnet lade mig overbevise om, at det skulde være rigtigt at sælge paa anden Maade end ved offentlig Auction. Jeg gjentager, at jeg meget vel veed, at der kan være Tilfælde, hvor der kan faaes noget Mere, naar der handles underhaanden; men naar der er anført om disse mindre Skovstrækninger, at de maastee vilde blive kjøbt af formuende Naboer, men at en saadan, naar han ikke har mange Concurrenter, neppe vil give, hvad disse ere værd, saa siger jeg: Nu vel, saa beholder man dem; han kommer sikkert nok igjen og vil kjøbe dem nogen Tid efter af Frygt for, at Noget skal komme

ham i Forfjøbet. Jeg troer altsaa, man skal blive ved at udbyde dem til Salg til den Høiflydende efter de gamle Regler. — Den ærede Minister bemærkede med Hensyn til § 3, at den kun indeholdt en Form, som man havde iagttaget ved tidligere Leiligheder. Jeg troer, at den ærede Minister gjorde bedre i at lade denne Paragraph udgaae, thi det er meget vanskeligt at sige, hvad der egentlig er et „fordeeltigt Forhold“. Henvender den ærede Minister sig til Forstetaten, saa faaer han ganske bestemt et Votum om, at der aldrig opnaaes fordeeltige Vilkaar nok. Han vil altsaa blot derved have een Vanskelighed mere, uden at han erhverver noget som helst Gode ved at lade Paragraphen staae.

Scavenius: Ja, det var en lignende Bemærkning som den, det ærede Medlem, der nu satte sig, gjorde i Begyndelsen af sit Foredrag, som jeg vilde tillade mig at gjøre, idet jeg nemlig vilde bede den ærede Finantsminister lidt nærmere at udtale sig om, hvorvidt jeg har forstaaet ham rigtigt, naar jeg mener, at han har udtalt, at han efter denne Lov vilde ansee sig berettiget til uden Fredskovsforpligtelse at sælge de under Nr. 3 anførte Skove. Ifølge de Motiver, der ledsage Lovudkastet, er det jo selvfølgelig, at Ministeren vil være fuldstændig berettiget til uden Fredskovsforpligtelse at sælge den ene af disse Skove, nemlig Esbjerg Skov, samt ligeledes de under Nr. 4, 5 og 6 nævnte mindre Skovstrækninger; men jeg seer ikke, at der enten i Lovudkastet eller i de det ledsagende Motiver eller i den bestaaende Lovgivning findes Noget som helst, der kunde berettige den ærede Finantsminister i Forening med hans Collega Indenrigsministeren til at bortselge disse Skovstrækninger paa det nordlige Fælster uden Fredskovsforpligtelse, naar ikke en speciel Bestemmelse derom optages i Loven. Det er ikke smaa, men endog forholdsviis store Skove; af Næste Skov ere c. 235 Tdr. Land bevoxede næsten ubelukkende med Eg, af Baalse-Vesterflov ere c. 286 Tdr. Land bevoxede med Eg og Bøg. Dernæst kommer der tre Skove, som hver for sig ere noget mindre, men som ligge næsten umiddelbart op til hverandre, nemlig de tre, som det